

Implicarea bapțiștilor în Unirea din 1918

Paul Bărbăței - secretarul General al Uniunii Baptiste din România între anii 1977-1985 a consemnat într-un articol despre participarea bapțiștilor la Unirea din 1918. Mi s-a părut potrivit să redăm acest articol remarcând astfel faptul că acest mare eveniment din istoria neamului românesc a implicat și bapțiștii de pe aceste meleaguri care au fost parte activă, ca niște buni români, în desfășurarea evenimentelor de atunci. Redăm mai jos articolul publicat în revista Farul Creștin nr.1 din ianuarie 1991:

Valentin David-Izvernar

"Bapțiștii și participarea lor la sărbătoarea făuririi Statului Național Român, Alba-Iulia – 1 Decembrie 1918"

La marea sărbătoare a „Unirii celei mari” cum au numit-o atunci participanții la Alba-Iulia, la care au fost prezenți peste 100000 de delegați, a luat parte și o delegație baptistă din județele Alba, Arad, Hunedoara, Sibiu și Caraș Severin. Delegația baptistă se compunea din 150 de frați, care s-au integrat în mulțimea venită să participe la marea sărbătoare.

Iată ce ne-au relatat unii dintre participanții despre prezența delegației baptiste:

Fratele Popovici Ioan, din comuna Petriș, județul Arad era un apropiat al lui Ștefan Cicio Pop, lider al Partidului Național Român, unde era membru de frunte și fratele nostru. Acesta, după ce s-a consultat cu dr. Cicio Pop, a mobilizat cât a putut frații și surorile din județele amintite și la data de 30 noiembrie 1918, s-au adunat la Alba Iulia, în cartierul Partoș, în casa cetățeanului Roșca Avram, unde era și casa de rugăciune a localnicilor bapțiști.

Aici au ținut o oră de rugăciune și un serviciu divin, unde fratele Ștefan Ignea a mulțumit lui Dumnezeu, care a ajutat neamul românesc să-și făurească visul milenar: acela de a se vedea toți românii într-o țară unită, care este a lor și în care jugul stăpânilor străine a fost sfărâmat. S-au rugat pentru conducătorii țării și pentru reușita sărbătorii la care urmau să participe a doua zi. După serviciul divin, a urmat o agapă frățească, în curtea casei fratelui Avram Roșca.

A fost o bucurie de nedescris și de neuit în seara acelei zile, așa cum au mărturisit bătrânii care au fost prezenți la această sărbătoare. În noaptea aceea, surorile Maria și Ana Hațegan, care au devenit mai târziu prin căsătorie, Maria Drămbărean și Ana Cornea, au cusut un frumos drapel tricolor pe care tinerii de atunci l-au purtat împreună cu o pancartă pe care era însemnat: „Grupul Baptist Român – Trăiască România Mare!”

De la casa de rugăciune, fratele Ștefan Ignea, care s-a dovedit a fi un eminent organizator, a alcătuit coloana, care a avut în fruntea sa, alături de dânsul, pe Ioan Covaci din Sintești, județul Severin și pe Ioan Popovici din Petriș, județul Arad. Veneau, apoi, în rânduri de câte patru persoane, garda drapelului, apoi purtătorii pancartei și după aceștia, pe județe, participanții la sărbătoare – femei, bărbați și copiii lor, aduși la festivitate.

Coloana a pornit spre „Platoul Românilor”, unde a avut loc sărbătoarea propriu-zisă. Tinerii și tinerile din coloană au început să cânte, încă pe drum fiind, cântările noastre. Participanții altor coloane și din căruțe care se îndreptau spre același loc, îi salutau prin aclamații pe mășăluitorii noștri, care au impresionat plăcut prin disciplina și entuziasmul lor.

La sfârșitul solemnității, participanții s-au îmbrățișat și au cântat cântarea de despărțire: „Iată stăm toți aici, dați mâinile.” Cu lacrimi în ochi, participanții s-au despărțit unii de alții.

Când am auzit istorisirea aceasta de la fratele Aurel Drămbărean și de la sora Maria Drămbărean care astăzi nu mai sunt, ochii ni s-au umezit de lacrimi, iar fratele Gheorghe Bocanici, care era de față, a exclamat: „Așa a fost dragostea dintâi...”

Frați iubii, Domnul dorește, așa cum a dorit Bisericii din Efes – și cred că aceasta este necesar și pentru noi, cei de azi- să ne recăpătăm această dragoste, pentru că semnele din urmă, profețite de apostolul Pavel prin cuvintele „În vremurile din urmă, dragostea multora se va răci”, sunt actuale și sunt prezente și printre noi.

Să ne rugăm lui Dumnezeu să reînsuflească în viețile noastre dragostea dintâi.”

SĂRBĂTORIȚII LUNII DECEMBRIE 2018 Dumnezeu să te binecuvânteze !

Popescu Ion – 1 decembrie
Velcean Maria – 2 decembrie
Floroiu Camelia – 4 decembrie
Popescu Georgeta – 17 decembrie
Tuțuian Mircea Dumitru – 18 decembrie
Rusmir Dănuț – 20 decembrie
Pătlăgescu Amalia Cristina – 23 decembrie

Ascultați Radio 9 FM pe 106,6 MHz sau
pe website-ul bisericii noastre

Tehnoredactare:

Valentin David-Izvernar

Contact:

Telefon: +4 0760 944 080

+4 0745 346 786

E-mail: maranata_mn@yahoo.com

Urmăriți serviciile bisericii pe internet LIVE
la adresa:

www.maranata1.ro

sau

-pe canalul de YouTube al bisericii

-pe adresa de Facebook a bisericii noastre

Anul X, Nr.9– DECEMBRIE 2018
GRATIS

Biserica Baptistă Maranata Moldova Nouă

*“Pe când toate popoarele umblă fiecare în numele
dumnezeului său, noi vom umbla în Numele
Domnului, Dumnezeului nostru, totdeauna și în veci
de veci!”* - Mica 4:5

Buletin inFormativ

ÎNTRUPAREA - MISTERUL NEEPUZAT AL LUI DUMNEZEU pastor Nelu Popescu

*“La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era
Dumnezeu....Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de
adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din
Tatăl.” (Ioan 1:1,14). “El măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut
ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe sine
însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor.” (Filipeni 2:6-
7). “El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi născut din toată zidirea.
Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile cari sunt în ceruri și pe pământ,
cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie
stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate
lucrurile, și toate se țin prin El.” (Coloseni 1:15-17).*

Întruparea aduce în dezbatere paradoxul suprem. (Paradox = enunț
contradictoriu și în același timp demonstrabil: DEX). Cuvântul etern, Logosul lui
Dumnezeu, Isus Cristos a locuit printre noi. Așa a început Ioan scrierea evangheliei
sale, vestea bună de care Dumnezeu ne-a făcut parte.

Întruparea este o dimensiune complet nouă a puterii și dragostei lui
Dumnezeu arătată lumii, egalată doar de învierea lui Isus Cristos. “În înțelegerea
Noului Testament, întruparea și învierea lui Isus Cristos constituie cheia prin care
conținutul (Evangheliei) poate fi înțeles și validat, aducând o concepție radical
schimbată despre Dumnezeu și o transformare completă a înfățișării omului în
termenii unei noi ordini divine.” (T.F. Forrance).

Întruparea ne face conștienți de faptul că noi, ființele umane nu vom putea
ajunge niciodată la înțelegerea deplină a lui Dumnezeu, a valorii pe care Dumnezeu
a pus-o în noi prin creație, și a prețului răscumpărării. (Psalmul 8:3-9 și 1 Petru
1:18-19).

Întruparea înseamnă revelație, descoperire. Isus Cristos a venit să ni-L
reveleze pe Dumnezeu. Revelația poartă cu ea cunoașterea, în cazul acesta o
cunoaștere limitată, atât ca dimensiune cât și ca profunzime.

(continuare pe pagina următoare)

MEDITAȚIE

(urmare de pe pagina anterioară)

Întruparea a deschis două direcții de investigare: cea istorică și cea teologică. Cea istorică este legată de evenimentul în sine, petrecut într-un moment al istoriei, planificat de Dumnezeu (Galateni 4:4). Cea teologică e legată de natura și scopul suprem al întrupării – răscumpărarea oamenilor și a cosmosului. Ioan în scrierea sa nu ne spune nimic despre **cum** S-a întrupat Logosul etern. Evangheliștii Matei și Luca, aduc în lumină intervenția miraculoasă a lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt. (Matei 1:18-23; Luca 2:2635). Ap. Pavel merge mai departe și vorbește despre **kenosis**, care poate fi tradus cu **s-a golit**. Dar termenul trebuie analizat și acceptat cu limitările sale, în ceea ce privește întruparea lui Isus Cristos. Ap. Pavel subliniază în special umilința Fiului lui Dumnezeu în întrupare. **”El a luat chip de rob”**. Asta este ideea principală: Fiul a devenit rob asemenea oamenilor. Dar, El nu S-a îndepărtat, nu S-a golit de natura Lui divină (prin care era Creator și Susținător al tuturor lucrurilor: Coloseni 1:15-17). El S-a subordonat Tatălui ca un rob în tot timpul cât a trăit pe pământ. Neînțelegerea acestui adevăr profund îi face pe oameni, în special în preajma Sărbătorii Nașterii lui Isus, să se raporteze la Domnul Isus ca la un copil neputincios într-un decor care îi provoacă milă. Nu trebuie însă să uităm că El și în iesle este Dumnezeu. Dorința onora de a explica sau de a înțelege întruparea prin rațiunea omenească s-a dovedit în timp foarte periculoasă întrucât a dat naștere la o mulțime de erezii.

Întruparea trebuie acceptată și crezută în simplitatea descrisă de evangheliile și în profunzimea ei ca implicare prezentată în epistole. Ea rămâne misterul neepuizat al lui Dumnezeu. Oricât de surprinzător și de neînțeles ar fi, adevărul că Dumnezeu a devenit om, trebuie crezut, și odată crezut totul capătă un alt sens. Textul Scripturii apare într-o nouă lumină.

Întruparea este mult mai mult decât o teofanie (aratare cerească) despre care vorbește Vechiul Testament.

Concluzie:

Întruparea înseamnă:

- **Asumarea de către Fiul lui Dumnezeu a calităților umane, fără a renunța la atributele divine, adică deținerea a două naturi în același timp: divină și umană.**
- **Cele două naturi sunt în deplină armonie; nu funcționează separat sau independent una de alta.**
- **Asumarea naturii umane nu înseamnă și asumarea naturii păcătoase a omului, chiar dacă Isus a acceptat să fie “rob asemenea oamenilor”**
- **Întruparea își are originea și sursa în cer, în Dumnezeu.**

Ceea ce ni s-a descoperit în întrupare și ne este spus în Evangheliile, are un singur rost: “Dar lucrurile acestea au fost scrise, pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și crezând, să aveți viața în Numele Lui”. (Ioan 20:31).

(Bibliografie: Drummond Lewis A., Mesajul crucii, o teologie a evanghelizării, Editura Institutului Biblic “Emanuel “ Oradea, 2001).

PAGINA ACADEMIEI ÎNGERAȘILOR

Un copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat

pastor Sabin Varan

Iată-ne ajunși din nou în atmosfera de sărbătoare a Nașterii Domnului Isus. Sărbătoarea aduce cu sine imperativul pregătirii. Și câte pregătiri nu se fac. Cele mai multe exterioare. Luminițe, cumpărături, haine noi, planuri de vacanță, programe speciale unde oamenii să se relaxeze și să-și petreacă timpul cu ocazia acestor sărbători. Mulți, pe de altă parte, încearcă să nu uite nici de relația lor cu semenii și caută restaurarea relațiilor stricate de-a lungul anului, alții rămân însă indiferenți. Pentru unii perioada aceasta este printre puținele în care ajung să se liniștească și să ajungă la o slujbă specială de închinare, să caute biserica poate chiar să intre în biserică. Vorbind despre modul în care se poate rata frumusețea sărbătorii Tozer a afirmat: „tragedia ratării unei celebrări corecte este atunci când în timp ce oamenii sărbătoresc, când totul e pregătit, să realizezi că sărbătoritul lipsește și totul se consumă în mod egoist deviindu-se de la scopul ultim al celebrării - bucuria de a fi împreună.” Nu cred că ar fi propice să treacă pe lângă noi încă o perioadă cu o așa puternică încărcătură spirituală și să ratăm celebrarea corectă, care are ca finalitate închinarea noastră înaintea Domnului Isus Cristos sărbătoritul nostru.

Pentru că pregătirile sunt iminente, ce este necesar să știm și să facem pentru o celebrare plăcută Domnului?

1. Cine este sărbătoritul ?

Toată această perioadă are în vedere reorientarea noastră către un singur personaj – Domnul Isus Cristos. Despre El este întreaga sărbătoare. El Fiul lui Dumnezeu și nimeni altcineva nu trebuie să acapareze atenția noastră. Datorită aplecării exacerbate asupra tradițiilor și în urma presiunii consumerismului social personajul principal în sărbătoare a fost înlocuit de povestea frumoasă despre moș Crăciun. Să nu semănăm confuzie în mințile copiilor și să nu celebrăm fără adevăratul sărbătorit - Domnul ISUS CRISTOS.

2. Ce sărbătorim?

Semnificația evenimentului celebrat este deosebit de importantă. O înțelegere corectă a ce sărbătorim ne ajută să ne pregătim corect pentru celebrare. Sărbătoarea are în vedere o semnificație clară - întruparea Fiului lui Dumnezeu. Venirea în lumea noastră a Celui care este Dumnezeu fără început și fără sfârșit. Îngerul îi spune lui Iosif că nașterea Domnului Isus este de fapt actul prin care Dumnezeu trimite lumii un Mântuitor (Matei 1:21). Intră în istoria noastră Cel fără de început ca să ne ofere nouă, celor păcătoși, un nou început ca oameni ierțați, mântuiți și împăcați cu Dumnezeu.

3. Cum sărbătorim ?

De fiecare dată când poporului Israel, Dumnezeu i-a transmis ce sărbătoare să celebreze i-au fost date și indicații legate de modul în care așteaptă Dumnezeu să vină poporul înaintea Lui. Poporul a fost chemat să celebreze cu adunări sfinte, zile speciale în care poporul să fie împreună. În termenii psalmistului „Iată ce plăcut și ce dulce este să locuiască frații împreună” - Psalmul 133:1. Mersul la biserică n-ar trebui să fie un ritual constrângător și iritant ci o plăcere a părtășiei cu Dumnezeu și cu semenii noștri. Îngerii au dus vestea bună și păstorilor și împreună în oastea cerească L-au laudat pe Dumnezeu.

O inimă bună, precedată de curăție și împăcare cu Dumnezeu și cu cei de lângă noi, este atitudinea corectă în sărbătoare. Doar cei cu inima curată vor vedea pe Dumnezeu. Până la urmă actul întrupării presupune venirea în lumea păcătoasă a Fiului lui Dumnezeu pentru a face posibilă curățirea, iertarea și închinarea într-o stare plăcută lui Dumnezeu.

Știind acestea veniți să ne închinăm cu veselie Domnului și să-I aducem Domnului o închinare cu evlavie și cu frică.